

Arrest

nr. 59 562 van 12 april 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwam volgens hun verklaringen op 6 september 2010 het Rijk binnen en diende op 7 september 2010 een asielaanvraag in. Op 2 februari 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing inzake B. A. (hierna verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Cara Lazara (gemeente Kosovo Polje) en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. Sinds uw geboorte tot aan de bombardementen in 1999 woonde u te Cara Lazara in Kosovo Polje. Tijdens de bombardementen vluchtte u samen met uw ouders, broers en zus naar een plaatselijke school. Na drie maanden, wanneer de situatie verbeterd was, keerden u en uw familie terug naar jullie huis in Kosovo Polje, maar vonden het afgebroken terug.

U ging vervolgens zeven jaar lang in dezelfde straat in het leegstaande huis van H. B., de zoon van uw vaders tante, wonen. In 2006 vielen Albanezen bij u binnen, haalden uw vader en moeder buiten, en sloegen u, uw ouders en uw broers en zus. Uw ouders besloten naar een ander huis te vluchten. Op dit laatste adres woonde u ongeveer tweeënhalf jaar tot op de dag van uw ontvoering. U vroeg uw moeder die dag om pitta te maken. Uw vader deed boodschappen en was niet thuis. U speelde samen met uw broers in de tuin. U hoorde lawaai en besloot bij de poort te gaan kijken. Een wagen was gestopt en kon niet meer verder rijden. De personen in de wagen zagen u en vroegen of u niet kon helpen duwen. U hielp en de wagen kon weer starten. U wou terug naar huis keren, maar de personen in de wagen stelden u voor in te stappen. Ze boden u aan mee te rijden en u nadien thuis te brengen. U ging hierop in, maar daarna zag u dat ze u niet naar huis brachten maar steeds verder reden. De onbekenden stelden u gerust en zeiden dat ze u naar huis zouden brengen. Het begon al donker te worden en u begon te wenen. U vertelde hen dat uw vader boos zou worden als u niet thuiskwam. Hierna sloegen ze u en dreigden ermee uw familie te zullen vermoorden. U zweeg en stopte met wenen aangezien u bang was voor hetgeen ze uw familie konden aandoen. Ze brachten u naar een bos en sloten u op in een hut of schuur. Daar zaten nog drie andere jongens opgesloten die telkens meegenomen en teruggebracht werden. Na een maand opgesloten te zijn kon u zichzelf bevrijden en wegvluchten. Uw ontvoerders hadden u echter opgemerkt en achtervolgden u met hun wagen. Ze reden u aan waardoor u gewond werd aan uw heup en linkerbeen. Ze sloegen u ook op het hoofd. U werd terug in de hut opgesloten. Af en toe kwamen uw ontvoerders een kijkje nemen en u en de andere jongens eten geven. U wist niet waarom ze u ontvoerden en opsloten. Na vijf à zeven maanden kon u zich voor de tweede maal bevrijden. U liep een dag door een bos waar u een gebouw met de Albanese vlag zag. U was bang om binnen te gaan en besloot in de buurt van het gebouw in een park te slapen. U verbleef daar vier à vijf dagen. Daar ontmoette u A., net als u een Romazigeuner. U vertelde hem uw verhaal, maar hij bleef onbewogen en ging weg. U verbleef nog eens zes à zeven dagen in dat park waarna A. u terug opzocht uit schuldgevoel. Hij stelde voor om bij hem te gaan wonen. Tijdens uw verblijf in Gracanica, waar u bij A. woonde, kon u niet zomaar buiten, aangezien de Albanezen, die u ontvoerden, naar u op zoek waren. U hielp A. af en toe in het huishouden, met zijn taken rond het huis en bij het verdelen van bloem aan de mensen in de buurt. U vroeg aan E., ook een Romazigeuner, naar uw ouders. Hij wist u te vertellen dat ze ergens in Europa waren. U ontmoette in Gracanica bij het uitdelen van bloem uw huidige partner R. S. (O.V. 6.682.896) en huwde haar na enige tijd traditioneel. U ging samenwonen met uw partner in het huis van haar overleden grootmoeder in Gracanica. U woonde er twee à drie maanden in Gracanica in dit huis tot voor uw vertrek naar België. U zag uw ontvoerders, die u zochten, driemaal. Uit vrees voor wat er zou gebeuren mochten ze u vinden, besloot u Kosovo te verlaten. U vertrok met uw partner uit Gracanica in september 2010 en een tweetal dagen later, op 6 september 2010, kwam u in België aan waar u de dag erop, op 7 september 2010, asiel vroeg. U legt geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit en/of nationaliteit en ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de problemen die door uw ouders, B. B. (O.V. 6.597.658) en S. B. (O.V. 6.597.658) reeds aangekaart werden. In het kader van hun asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, omdat er enerzijds geen geloof gehecht kon worden aan de door hen aangehaalde problemen, i.e. problemen met Albanezen en uw ontvoering, en anderzijds omdat de situatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) sinds het einde van de oorlog in Kosovo grondig gewijzigd is. Bijgevolg kan er aan uw bewering dat u het slachtoffer van een ontvoering werd evenmin geloof gehecht worden. Dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoering ernstig ondergraven wordt, blijkt vooreerst uit het feit dat uw ouders hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo verklaarde uw vader dat hij de dag na uw verdwijning in de namiddag naar de politie ging om klacht neer te leggen (CGVS B. B., p. 18). Uw moeder verklaarde daarentegen dat uw vader de dag zelf van uw verdwijning naar de politie ging (CGVS B. S., p. 16). Gezien de ernst van deze feiten is het niet aannemelijk dat zij zich zouden vergissen over het ogenblik dat uw vader uw verdwijning bij de politie aangaf.

Dat aan dit incident geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat – hoewel uw ouders de ontvoering bij de politie zouden aangegeven hebben – uit de informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens een missie naar Kosovo in september 2009, naar voor komt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Priština, waartoe ook Kosovo Polje behoort, sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de Roma-gemeenschap plaatsvonden. Tot op heden keerden

ontheemden van Roma-origine zonder problemen terug naar de gemeente. Voorts wordt de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de Kosovo Police (KP), de European Rule of Law Mission (EULEX) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend beoordeeld. Ook Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met Roma-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de Roma-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de Roma-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. De verantwoordelijke van de mensenrechtenorganisatie KMDLNj verklaarde dat er binnen de gemeente Kosovo Polje geen problemen zijn voor de Roma-gemeenschap: er zijn geen veiligheidsproblemen en Roma beschikken over volledige bewegingsvrijheid. Het feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de Roma-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van deze gemeenschap wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Dat u uit schrik na uw bevrijding geen klacht bij de politie indiende, doet in deze context dan ook verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar u zelf aangaf dat u eigenlijk wel naar de politie had moeten gaan (CGVS, p. 11-12). Dat u ondanks een ontvoering en een maandenlange opsluiting bij uw bevrijding nergens klacht indiende, is in het licht van bovenstaande informatie immers hoogst bevreemdend en bijzonder onwaarschijnlijk – temeer daar u sinds uw bevrijding ergens in februari 2009 nog wachtte tot september 2010 alvorens Kosovo te verlaten – en, volgens uw verklaringen, uw Albanese ontvoerders u nog steeds zochten. Bovendien kan aangenomen worden dat een ernstig feit zoals de verdwijning van een minderjarige (u was toen minderjarig) in mediaberichtgeving zou terug te vinden zijn. Dat ook de burgemeester van Kosovo Polje en de vertegenwoordigers van de minderheden uit Kosovo Polje waarmee een delegatie van Cedoca in september 2009 een persoonlijke ontmoeting had, met geen woord over deze onrustwekkende verdwijning repten, ondermijnt bijgevolg volledig de geloofwaardigheid van dit centrale aspect van uw relaas.

Voorts kan er nog op gewezen worden dat, gezien u uw ontvoering niet aannemelijk gemaakt heeft, u evenmin aannemelijk gemaakt heeft dat uw Albanese ontvoerders u nog steeds zouden zoeken. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom u Gracanica, waar u sinds februari 2009 verbleef, diende te verlaten. Nochtans blijkt uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit continue directe contacten tijdens en na bovenvermelde missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Gracanica in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Gezien u verklaarde tot uw ontvoering bij uw ouders verbleven te hebben, kan betreffende de overige problemen die u en uw familieleden met Albanese ondervonden zouden hebben verwezen worden naar de beslissing die in het kader van uw vaders asielaanvraag door het Commissariaat-generaal genomen werd en die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u sedert 2004 tot uw vertrek naar België in 2010 telkens u zich op straat in Kosovo Polje begaf, door groepen etnische Albanezen werd geslagen (gehoor CGVS pp. 11-12). Tevens zou uw zoon, H., in augustus 2008 spoorloos zijn verdwenen (gehoor CGVS pp. 1-2). Er dient opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen die zich in Kosovo Polje voorgedaan zouden hebben, door tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, ernstig op de helling komt te staan. Zo verklaarde u dat u ongeveer een week voor uw vertrek naar België 's avonds werd aangevallen en bewusteloos geslagen door een zeven- tot achttal Albanezen. Uw echtgenote werd geduwd en werd met de handpalm geslagen. **Zij was niet gewond.** Na dit incident ging u **klacht indienen** bij de politie (gehoor CGVS pp. 15-16). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u een week voor jullie vertrek naar België, rond **14.00-15.00u in de namiddag** bewusteloos werd geslagen door een zeven- tot tiental Albanezen. Ook zij werd hard geslagen. Zij kreeg zowel slagen met de handpalmen als met de vuisten. Zij was **ernstig gewond**. Zo zag haar volledige arm blauw, had ze verscheidene krabben gehad, was haar oog dik en was er een tand kapot. U diende **geen klacht** in bij de politie aangezien de politie toch niets deed (gehoor CGVS echtgenote pp. 13-14). Voorts verklaarde u dat u de laatste keer, op 13 maart 2010, werd geslagen toen u zich op een kruispunt begaf. De dag ervoor, op 12 maart 2010, zou u ook geslagen zijn geweest. U zou over het voorval van 12 maart verteld hebben aan uw echtgenote, maar het toch wat geminimaliseerd hebben opdat zij haar geen zorgen zou maken (gehoor CGVS p. 16). Uw echtgenote daarentegen kon zich niets herinneren van laatstgenoemd voorval (gehoor CGVS echtgenote p. 14).

Ook over de verdwijning van uw zoon H. legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat u **de dag na de verdwijning van uw zoon** in de namiddag naar de politie ging om klacht neer te leggen (gehoor CGVS p. 18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u **de dag zelf van de verdwijning** van uw zoon naar de politie ging (gehoor CGVS echtgenote p. 16). Gezien de ernst van deze feiten is het niet aannemelijk dat jullie zich zouden vergissen over het ogenblik dat uw echtgenote de verdwijning van uw zoon bij de politie aangaf. Dat aan deze incidenten geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens een missie naar Kosovo in september 2009, naar voren komt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Priština, waartoe ook Kosovo Polje behoort, sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap plaatsvonden. Tot op heden keerden ontheemden van Roma-origine zonder problemen terug naar de gemeente. De verantwoordelijke van de Kosovaarse mensenrechtenorganisatie KMDLNj verklaarde dat er binnen de gemeente Kosovo Polje geen problemen zijn voor de Roma-gemeenschap. Er zijn geen veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap en Roma beschikken over volledige bewegingsvrijheid. Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Dat er aan uw problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt daarenboven ook uit het feit dat u geen enkel (begin van) bewijs van uw beweerde problemen in Kosovo kon neerleggen. Niettegenstaande u volgens uw verklaringen meer dan twintig keer bij de politie ging om klacht neer te leggen en u daarenboven verklaarde dat de politie telkens uw klacht noteerde (gehoor CGVS pp. 12-13), kon u geen enkel document in dit verband neerleggen. Ook het feit dat u niet kon zeggen bij welke politiedienst u meer dan twintig keer ging om klacht neer te leggen (gehoor CGVS p. 13), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Bovendien kan aangenomen worden dat een ernstig feit zoals de verdwijning van een minderjarige in mediaberichtgeving zou terug te vinden zijn. Dat ook de vertegenwoordigers van de minderheden uit Kosovo Polje waarmee een delegatie van Cedoca in september 2009 een persoonlijke ontmoeting had, met geen woord over deze onrustwekkende verdwijning repten, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk

dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Bovendien vallen uw verklaringen als zouden uw kinderen niet naar school zijn kunnen gaan omdat de school weigerde hen in te schrijven (gehoor CGVS p. 4), evenmin te rijmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, ondermeer armoede en een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in Kosovo Polje, waar u woonde, is dit parallelle systeem geïmplementeerd. Zo hebben de Serviërs in de gemeente één kleuterschool en vijf lagere scholen die ook door Roma daadwerkelijk gebruikt worden. Bovendien is er een school waar Roma in het Romani les kunnen volgen. Er is eveneens een multi-etnische school die 's morgens gebruikt wordt door Serviërs en Roma en in de namiddag door Albaneestalige leerlingen.

Voorts verklaarde u dat u in Kosovo Polje niet naar de dokter durfde te gaan omdat de Serviërs u naar de Albanezen stuurden en de Albanezen stuurden u dan weer naar de Serviërs. Bovendien wilden zij u enkel helpen als u geld gaf (gehoor CGVS pp. 20-21). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg in de gemeente Kosovo Polje. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en

discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het grootste probleem voor de RAE-gemeenschap blijft hun economische situatie. Er heerst een hoge werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE, ook Albanezen en Serviërs lijden hieronder. Zoals supra uiteengezet onderneemt de Kosovaarse overheid evenwel middels een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap actief stappen om in de moeilijke socio-economische situatie van de RAE verbetering te brengen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat er RAE werkzaam zijn bij de gemeente in Kosovo Polje, o.a. op de dienst burgerlijke stand, het 'bureau van de gemeenschappen' en in het onderwijs. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. U verklaarde dat u voor uw echtgenote en kinderen geen identiteitsdocumenten kon verkrijgen omdat de bevoegde diensten in Kosovo Polje weigerden voor hen identiteitsdocumenten af te leveren (gehoor CGVS p. 4, 7-8, 20). Aan deze verklaringen kan echter evenmin geloof worden gehecht. Vooreerst werd er een ernstige tegenstrijdigheid in dit verband opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u tot driemaal toe identiteitsdocumenten ging aanvragen voor uw echtgenote en kinderen. De derde keer nam men foto's van u en zei men u dat uw echtgenote diende terug te keren om foto's van haar te laten nemen. Dan pas zou een identiteitskaart voor uw echtgenote worden aangemaakt. Jullie zijn echter nooit naar de bevoegde instantie teruggeweest (gehoor CGVS p. 20). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij haar bij jullie aankomst enkele vragen stelden. Toen de bevoegde persoon vernam dat zij van Servië was, zei hij haar dat ze naar buiten diende te gaan, dat ze daar niet moest zijn (gehoor CGVS echtgenote p. 15). Na confrontatie met uw verklaringen herhaalde uw echtgenote haar eigen verklaringen. Zij voegde eraan toe dat er iemand die niet aan het loket zat, gezegd had dat u foto's moest brengen van uw echtgenote. Dan zou er misschien een identiteitskaart gemaakt worden (gehoor CGVS echtgenote p. 16). Deze verklaringen zijn opnieuw tegenstrijdig.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in september 2006 het UNHCR startte met de implementatie van zijn actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo', wat ondermeer inhoudt dat RAE worden bijgestaan bij hun registratie in het bevolkingsregister en bij het verkrijgen van de nodige (identiteits)documenten. In uw gemeente, Kosovo Polje, werkt het UNHCR voor de implementatie van dit plan samen met de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu'. Deze NGO verleent ondermeer gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's (intern ontheemden) en andere kwetsbare groepen zoals Roma. Aansluitend kan opnieuw verwezen worden naar RAE die o.a. op de dienst burgerlijke stand van de gemeente werkzaam zijn in Kosovo Polje. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit niets

blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen identiteitsdocumenten voor uw echtgenote en kinderen zou kunnen verkrijgen. Gelet op voorgaande vaststelling, gekoppeld aan het feit dat het uitoefenen van fundamentele grondrechten voortvloeit uit het bezit van de nodige identiteitsdocumenten, is het weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zou worden van een discriminatie die van die aard is dat zij aanleiding zou geven tot een situatie die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse identiteitskaart, uw nationaliteitsattest, de nationaliteitsattesten van uw zonen, Ersan en Tarzan, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw zonen, Ersan en Tarzan, en het attest van uw domicilie in Kosovo Polje bevestigen uw identiteit, afkomst en nationaliteit en die van uw twee zonen. Deze feiten worden op zich evenwel niet betwist.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing inzake R. S. (hierna verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin uit Gracanica en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw partner A. B. (O.V. 6.682.891) werden aangehaald. Zo verklaarde u net als uw partner dat uw partner in Kosovo Polje – toen verbleef hij nog bij zijn ouders – door Albanezen ontvoerd werd en dat hij erin slaagde te ontsnappen. Hij kwam naar Gracanica waar u hem ontmoette. U voegde hier nog aan toe dat Albanezen soms stenen naar uw woning wierpen en u toeriepen. U was ook bang, omdat u van mensen gehoord had dat Albanezen soms in de huizen binnenvielen. U verliet in september 2010 Kosovo en trok samen met uw partner naar België, waar u op 6 september 2010 aankwam. U diende een dag later, op 7 september 2010, uw asielaanvraag in. U legde geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit en/of nationaliteit noch ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven.

U verklaarde dat mensen soms **stenen naar uw woning wierpen** en dat ze u dingen toeriepen in het Albanees. U was bovendien bang dat Albanezen uw woning zouden binnenvallen (CGVS, p. 7-8). De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen en uw beweerde vrees komt evenwel fundamenteel op de helling te staan, gezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u persoonlijk bij terugkeer naar Kosovo geen vrees koesterde: u dacht niet dat er met u iets zou gebeuren indien u zou moeten terugkeren (CGVS-vragenlijst, vraag 3.4). U vervolgde dat **u in Gracanica geen problemen kende** (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Dat aan uw beweerde problemen niet meteen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door

het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Gracanica in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Hoe dan ook heeft u naar aanleiding van uw problemen nooit klacht ingediend bij de hiervoor bevoegde instanties (CGVS, p. 7). Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Bovendien blijkt uit de hieronder geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie.

Betreffende de door u aangehaalde ontvoering van uw partner kan opgemerkt worden dat u zich, wat dit aspect van uw asielaanvraag betreft, integraal baseert op de verklaringen van uw partner, A. B. (O.V. 6.682.891). In het kader van de asielaanvraag van uw partner werd een weigeringsbeslissing genomen, die, betreffende zijn bewering ontvoerd te zijn en maanden vastgehouden geweest te zijn, luidt als volgt: (...)

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen de "schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet van 15/12/1980" en de "schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak" in.

2.3. Verzoekers werken niet nader uit wat “*het algemeen principe van behoorlijk bestuur*” inhoudt noch op welke rechtsgrond dit steunt en lichten evenmin toe van welke “elementen van de zaak” de commissaris-generaal geen kennis heeft genomen bij het onderzoeken van hun asielaanvragen. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Deze middelen zijn dan ook onontvankelijk. Verzoekers onderwerpen de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat hun beroep vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers voeren aan een “*gegronde vrees voor vervolging*” te hebben “*wegens het behoren tot de ROM gemeenschap in de Kosovo die moet beschouwd worden als zijnde een minderwaardige etnische groep*” (sic). De asielaanvragen werden afgewezen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas nu verzoekers verklaringen, alsook diegene van andere familieleden, tegenstrijdig en ongeloofwaardig voorkomen noch worden geobjectiveerd, en bovendien uit algemene informatie blijkt dat de situatie van de Roma in Kosovo positief is geëvolueerd en de Roma louter omwille van hun etnie geen internationale bescherming behoeven.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekers hebben allebei geen enkel document neergelegd. Verzoeker weet niet of hij ooit documenten heeft gehad en verzoekster “*weet enkel dat ik een gezondheidsboekje had*”, doch legt dit niet neer. Zij zouden zelf geen van beide ooit het initiatief hebben genomen documenten te bekomen, uit angst voor de autoriteiten. Dergelijke loutere beweringen kunnen niet overtuigen nu verzoekers niet aantonen dat ze in Kosovo geen documenten behoeften in het dagelijkse leven. Verzoekers tonen aldus niet aan waarom zij in de onmogelijkheid zijn hun identiteit genoegzaam aan te tonen. Dit klemt te meer nu verzoekster ter verhoor op het Commissariaat-generaal de familienaam van haar man en dus van haar kinderen niet kende, naar eigen zeggen “*Door de stress*” (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3) wat bezwaarlijk kan overtuigen. Verzoekster verklaarde dat na het overlijden van haar grootmoeder en het wegvallen van de sociale steun die haar grootmoeder ontving, zij overleefde door “*hulp van mensen die mijn oma nog kende*” (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.4) en verzoeker door karweien op te knappen voor de persoon bij wie hij inwoonde. Anderzijds konden zij hun reisweg naar België van “*tweeduizend euro per persoon*” financieren met 200 euro die hij zelf had gespaard en 300 euro en goud dat verzoeksters grootmoeder haar had nagelaten. Verzoekers lichten evenmin toe waarom zij illegaal dienden te reizen nu dit een dure en risicovolle onderneming is terwijl zij geen problemen kenden met de autoriteiten en dus perfect goedkoper en legaal konden reizen. Verzoekers hun verklaringen inzake hun identiteit en reisweg komen bedrieglijk voor. Dit houdt een negatieve indicatie in wat het asielrelaas betreft.

3.3. Verzoeker verklaarde dat hij het slachtoffer was van ontvoering, hij werd bedreigd en geslagen en samen met andere jongens maandenlang opgesloten en vastgebonden. Verzoekers benadrukken in de verzoekschriften dat de asielaanvrager “*moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is*” en “*moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen*” en verwijzen hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State en richtlijnen van het UNHCR inzake “*de bewijslast van asielzoekers*”, doch bieden geen aannemelijke verklaring voor het zelf niet neerleggen van bewijsstukken ter adstructie van hun asielmotieven, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze onderuithaalt. In zoverre verzoeker deze bijzonder ernstige gebeurtenissen immers niet zelf zou hebben aangegeven, laat hij na aan te tonen dat de andere jongens of hun families dit niet hebben gedaan, noch dat dergelijke zwaarwichtige feiten de Roma organisaties niet hebben bereikt.

3.3.1. Dat verzoekers het asielrelaas niet adstrueren klemt temeer nu hun verklaringen dienaangaande evenmin kunnen overtuigen terwijl deze ingrijpende gebeurtenissen -indien waarachtig- van determinerende invloed waren op hun verdere leven. Minstens kan verwacht worden dat verzoeker hierover gedetailleerde en overtuigende verklaringen kan afleggen. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker elementaire gegevens als de tijdstippen van de ontvoeringen en het aantal ontvoerders niet duidelijk en met zekerheid kan toelichten. Evenmin is het ernstig dat verzoeker meer dan eens werd

ontvoerd maar na zijn ontsnappingen nooit bescherming zocht bij de Kosovaarse autoriteiten of de Rom organisaties, niettemin hij ter verhoor op het Commissariaat-generaal inziet *"Ik had eigenlijk moeten gaan"* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.12). Verder kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster quasi geheel onwetend was inzake de ontvoering van haar echtgenoot *"Hij speelde daar voetbal met zijn broers. En dan hebben ze hem naar buiten gelokt en ontvoerd, maar ik weet niet juist hoe (...) Meer weet ik niet, ik weet enkel wat hij mij heeft verteld"* (gehoorverslag CGVS, p.7), nu verwacht mag worden dat zij deze gebeurtenissen als echtpaar uitvoeriger besproken hebben. Verder blijkt uit het administratief dossier dat ook de verklaringen van verzoekers ouders aangaande de ontvoering van hun zoon niet konden overtuigen, en ook zij tegenstrijdig waren inzake de dag waarop zij de ontvoering aangaven bij de politie. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. Verzoekers ondernemen in de verzoekschriften geen ernstige poging om de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen, de loutere bewering dat hun verklaringen *"niet aangetast zijn door inconsequenties of tegenstrijdigheden noch bewerkingen bevatten die in strijd zouden met de algemeen gekende toestand ter plaats"* doet geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.4. In zoverre verzoekers argumenteren dat de Roma-gemeenschap in Kosovo minderwaardig is of als dusdanig wordt beschouwd, stelt de Raad vast dat zij echter geenszins aantonen dat er voor alle Roma in Kosovo louter omwille van hun etnie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag voorhanden is. Waar verzoekers in de onzorgvuldig opgestelde verzoekschriften slechts loutere, onduidelijke beweringen aanvoeren en uitspraken citeren van het UNHCR inzake de situatie van minderheden in Kosovo die dateren van "08.04.2005", beargumenteert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen uitvoerig en op basis van relevante en recente landeninformatie, dat de Roma niettemin ze het economisch moeilijk kunnen hebben en het slachtoffer kunnen zijn van discriminatie, geenszins dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd worden dat zij hiervoor nood zouden hebben aan internationale bescherming, nu zij bovendien een beroep kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). De discriminatie die verzoekster beweert te hebben ondergaan in Kosovo, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, kunnen evenmin overtuigen nu verzoekster in de vragenlijst uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben gehad en bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen vervolging te vrezen. Dergelijke incidenten als *"nadat mijn oma was gestorven gooiden ze met stenen naar het raam terwijl ik binnen was"* en *"ze riepen wel van buitenaf"* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 7) kunnen hoe dan ook niet worden beschouwd als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoekers niet aannemelijk maken nood te hebben aan internationale bescherming en de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van hun asielmotieven heeft besloten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 66 652 / IV en RvV 66 671 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK